

RATNO VREME

Mehmet Yaşın

SAVAŞ ZAMANI

İçimden konuşurdum işitilmesin diye
gören de bilgelik sezerdi sessizliğimden!
Gizlenmesi gerekirdi çünkü tehlikeliydi Türkçe
Elence desen kesinkes yasak.
Tetikte beklerdi birer makineli-tüfek gibi
beni kurtarmak isteyen büyükler
zaten o zamanlar gönüllü askerdi herkes.
Ve ders kitaplarının ince bıçak-açacağına benzeyen
İngilizce, ortada dururdu öyle,
zorunlu durumlarda konuşulacak bir dil olarak
özellikle de Elenler ile.
Hangi dilde ağılayacağımı bile şaşırırdım çoğu kez
yabancı da değil, çeviri bir hayattı yaşadığım
anadilim başkaydı, anavatanım başka
ben dersiniz bambaşka.
Daha o karartma günlerinden görünmüştü
hiçbir ülkenin şairi olamayacağım
çünkü azınlıktım ve 'özgürlük'
hiçbir ulusal sözlüğe sığamayan bir sözcüktü...
En sonunda üç dil birbirine girdi şiirlerimde
ne Türkler duyabildi içimden geçenleri
ne Elenler, ne de Öbürleri –
Ama kınamıyorum onları, savaş zamanıydı.

Arodes köyü/ Baf, 1991

Μεχμέτ Γιασίν

ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μιλούσα από μέσα μου μην ακουστώ
όποιος μ' έβλεπε από τη σιωπή μου γνώση διαισθανόταν!
Να κρύβονται έπρεπε, γιατί ήταν επικίνδυνα τα τούρκικα
αν πεις για τα ελληνικά εντελώς απαγορευμένα –
Με το χέρι στη σκανδάλη να με σώσουν περίμεναν
οι μεγάλοι, σωστό πολυβόλο ο καθένας
άλλωστε όλοι τους ήταν τότε εθελοντές.
Και των σχολικών βιβλίων, όμοια λεπτός χαρτοκόπτης
τ' αγγλικά, στη μέση έτσι στέκονταν,
ως γλώσσα για περιστάσεις δύσκολες
ιδίως με τους Έλληνες!
Σε ποια γλώσσα να κλάψω, σάστιζα τις πιο πολλές φορές
δεν ήταν ξένη, μεταφρασμένη ήταν η ζωή που ζούσα
άλλη η γλώσσα μου η μητρική, άλλη η πατρίδα μου
κι όσο για μένα εντελώς διαφορετικός –
Από τις ζοφερές εκείνες μέρες φάνηκε
καμίας χώρας ποιητής δεν θα γενώ
γιατί ήμουν μειονότητα. Κι η «ελευθερία»
ήταν μια λέξη που σε κανενός έθνους δε χωρούσε λεξικό...
Τρεις γλώσσες μπήκαν τελικά στο ποίημά μου
ούτε οι Τούρκοι μπόρεσαν όσα από μέσα μου περνούσαν να ακούσουν
ούτε οι Έλληνες, ούτε οι Άλλοι –
Όμως να τους καταδικάσω δεν μπορώ, ήταν καιρός πολέμου.

Χωριό Αρώδης/ Πάφος, 1991

*(Ελληνική Μετάφραση: **Ανθη Καρρά**)*

Mehmet Yashin

WARTIME

I used to talk within myself so that no one could hear me,
and they all suspected wisdom in my silence!
Turkish was dangerous, must not be spoken,
and Greek was absolutely forbidden...
My elders who wanted to save me, were waiting,
each one trigger-ready before a machine-gun.
Anyway, everyone was then a willing soldier.
English remained right in the middle,
a slender paper-knife for cutting schoolbooks,
a tongue to be spoken at certain times
especially with the Greeks!
I was often unsure in which language to shed tears,
the life I lived wasn't foreign, but one of translation –
my mother-tongue one thing, my motherland another,
and I, again, altogether different...
Even in those days of blackouts it became obvious
I could never be the poet of any country,
because I belonged to a minority. And 'Freedom's still
a little word uneasy in any nation's lexicon...
Then in my poems, the three languages got into a wild tangle:
Neither the Turks nor the Greeks
could hear my inner voice, nor the Others...
But I don't blame them, it was wartime.

Arodes village/ Paphos, 1991

*(English translation by **Taner Baybars**)*

RATNO VREME

Govorio sam u sebi da me niko ne čuje,
a u mojoj tišini naslućivali su mudrost!
Trebalo se skrivati, jer turski beše opasan,
a grčki potpuno zabranjen.
Moji stariji što želeše me spasiti,
čekaše u oprezu, kao mitraljezi.
Ionako je tad svako bio dobrovoljac.
Engleski je tako stajao u sredini
kao tankovijast nož za rasecanje udžbenika,
jezik kojim se govori samo kad se mora,
naročito sa Grcima.
Često sam se pitao čak i na kom jeziku da plačem,
ne živeh život tuđine, već život prevoda,
maternji jezik beše mi jedno, otadžbina drugo,
a ja sâm nešto sasvim treće.
Još u tim danima zamračenja bilo je jasno
da pesnik nijedne zemlje neću moći biti,
jer pripadao sam manjini, a „sloboda“ je bila reč
koja nije mogla stati u rečnik nijedne nacije.
Na kraju su se tri jezika isprepletala u mojim pesmama,
šta se u meni zbivalo nisu mogli osetiti
ni Turci, ni Grci, a ni oni Drugi...
Ali ne krivim ja njih, beše to ratno vreme.

Selo Arodes/Baf, 1991.

*(Sa turskog preveo **Miloje Despić**)*